

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko Województwu (...)

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. przyznaje adw. A. B. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 5000 (pięć tysięcy) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazała, że należy rozważyć wątpliwości interpretacyjne dotyczące możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu naruszenia dóbr osobistych w reżimie odpowiedzialności kontraktowej na podstawie art. 448 k.c., jeżeli czyn stanowi równocześnie czyn niedozwolony w rozumieniu art. 415 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, które konkretnie przepisy skarżący ma na uwadze, przedstawienia argumentacji prawnej wskazującej, na czym polegają wątpliwości przy wykładni powołanych przepisów a także, że mają one poważny i rzeczywisty charakter, a ich rozstrzygnięcie jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania i publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Jeżeli konkretny przepis był już przedmiotem wykładni w judykaturze, a interpretacja ta jest w ocenie skarżącego nieuzasadniona, nieodzowne jest również przedstawienie racji, które przemawiają za zmianą dotychczasowej linii orzeczniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r.,

III CSK 269/15 i z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15). W pierwszej kolejności zauważyć należy, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania mimo niewątpliwej obszerności wymogom tym nie sprostało, nie jest jasne czy skarżąca zmierza do przedstawienia zagadnienia prawnego czy też do wykazania, że istnieje potrzeba wykładni przepisów, przy czym nie jest jasne, o jakie przepisy chodzi.

Dalsze uwagi należy poprzedzić stwierdzeniem, że skarga kasacyjna nie została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, ponieważ skarżąca nie wskazała, że wskutek uchybień procesowych nie mógł on stanowić podstawy zastosowanych przez sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, zasadniczą przyczyną oddalenia apelacji, a wcześniej - oddalenia powództwa, było niewykazanie przez powódkę przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego wynikających z art. 471 k.c. Powódka nie wskazała także czynu niedozwolonego mającego stanowić źródło jej roszczenia o zadośćuczynienie. Z tego punktu widzenia twierdzenia o potrzebie wykładni przepisów czy też nawet konstruowanie zagadnienia prawnego ocenić należy jako bezprzedmiotowe.

Zwrócić przy tym należy uwagę, że każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z oceną dowodów lub ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji - chociażby pod pozorem kwestionowania wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego – jest *a limine* niedopuszczalny z powodu jego sprzeczności z art. 398³ § 3 k.p.c.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 2 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stanowił art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (tj.: Dz.U. z 2018 r., poz. 1184) oraz § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 8 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj.: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).